

TO ITALIENERE

IL BIDONE (Krapyl). Prod.: Titanus Film, Rom, 1955. Manus.: Moraldi Rossi. Instr.: Federico Fellini. Foto: G. B. Poletto. Medv.: Broderick Crawford, Richard Basehart, Franco Fabrizi, Giulietta Masina, Irine Cefaro, Alberto De Amicis, Lorella De Luca, Sue Ellen Blake.

IL FERROVIERE (Jernbanemanden). Prod.: Ponti — De Laurentiis 1956. Manus.: Pietro Germi, Alfredo Giannetti og Luciano Vincenzoni efter en idé af Alfredo Giannetti. Instr.: Pietro Germi. Foto: Leonida Barboni. Musik: Carlo Rustichelli. Dekor.: Carlo Egidi. Medv.: Pietro Germi, Luisa delle Noce, Sylva, Saro Urzi, Carlo Giuffrè, Edoardo Gervasio, Renato Speziali.

Det er muligt at betragte næsten enhver seriøs italiensk instruktør ud fra hans forhold til neorealismen. Thi denne realisme er ikke en snæver retning, en skole med et normeret program, men snarere et fælles grundlag, den udtalte virkelighedsforfølelse, hvorpå de alle bygger. Det, de uddrager af tingene, er derimod højst individuelt præget. Derfor dør neorealismen heller ikke brat som en skole gør det, den udvikles og uddybes, som f. eks. hos *Zavattini*. Men samtidig er det indlysende, at den af uoriginale instruktører kan udnyttes og misbruges. Og det bli-

ver den eftertrykkelig, bl. a. af *Fellini*. Hans „Krapyl“ benytter sig i nogen grad af neorealismens form, uden at der på noget tidspunkt er indholdsmæssig dækning bag udtrykkene. Filmen bliver derfor en opvisning i klicheer og får kun interesse i negativ betydning. Personerne er postulerede og værdiløse, og selve historien mangler komplet friskt menneskeligt indhold. Der er hverken ydre eller indre spænding i filmen og et væld af overflødige scener, der kun har til hensigt at skabe effekt, således bl. a. storsvindlens nytårsselskab. Den poetiske forlorenhed fra „La strada“ finder vi ikke i denne film, men den overfladiske symbolik er ikke opgivet. At *Fellini* teknisk måske er dygtig, forrykker ikke filmens trøstesløse indtryk, thi uden inspiration er teknik ikke meget værd.

Også *Pietro Germi* benytter sig flittigt af velkendte neorealistiske udtryk og lader sig lidt vel rigeligt inspirere af andre (og større) instruktører end ham selv. „Jernbanemanden“ handler om en arbejder og hans familie, deres glæder og især deres sorger, og den skulle således være i overensstemmelse med principperne. Men *Germi* har en trang til at dramatisere og sentimentaliserer, der ligesom fordrejer virkelighedsskildringen. Hændelserne kommer væltende oven i hinanden og forhindrer en egentlig logisk udvikling af historien. Der er flere løse ender og en del urimeligheder, ikke mindst i fortælleteknikken, der dels er objektiv og dels subjektiv, gennem den lille søn, der udnyttes lovligt meget. Filmen nærmer sig undertiden betænkeligt feuilletonens niveau og slutningen er rent rørstrømsk à la *Capra*. I hovedrollen poserer instruktøren. Også denne film er neorealisme på anden hånd, men i modsætning til den første rummer den dog en del ægte følelse og medfølelse.

Ib Monty.

Broderick Crawford i et af slutningsoptrinet i „Krapyl“.

